

Arrest

nr. 223 750 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 oktober 2017 treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 23 oktober 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : J.

voornaam : D.

(...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/10/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.3. Op 20 november 2017 dient verzoeker een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 219 443 van 4 april 2019 weigert de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker de schending op van:

"- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, (...)

- Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen".

Verzoeker betoogt als volgt:

"B. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

2. Op 16 oktober 2017 besloot het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Verzoeker tekende hiertegen tijdig beroep aan bij Uw Raad.

Het beroepsverzoekschrift van verzoeker bevatte volgende motivering:

"V. WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS

A. VOORAF

Verweerster moet bij het nemen van haar beslissingen een heel aantal wetbepalingen en juridische principes in rekening nemen.

Verzoeker is van oordeel dat verweerster dat niet correct heeft gedaan in zijn dossier.

Meer in het bijzonder, is verzoeker van oordeel dat verweerster de volgende wetartikelen en juridische principes niet gerespecteerd heeft bij het nemen van haar beslissing:

- Artikel 48/3 §1 van de Vreemdelingenwet voorziet «De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967».

*- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag voorziet in een definitief van een « vluchteling »
« Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:*

1) Die krachtens de Regelingen van 12 mei 1926 en 30 juni 1928 of krachtens de Overeenkomsten van 28 oktober 1933 en 10 februari 1938, het Protocol van 14 september 1939 of het Statuut van de Internationale Vluchtelingenorganisatie als vluchteling werd beschouwd. De door de Internationale Vluchtelingenorganisatie gedurende haar mandaat genomen beslissingen waarbij personen niet in aanmerking werden gebracht voor de bescherming en de hulp van die organisatie, vormen geen belemmering voor het verlenen van de status van vluchteling aan personen die aan de voorwaarden van lid 2 van deze afdeling voldoen;

2) Die, ten gevolge van gebeurtenissen welke voor 1 januari 1951 hebben plaats gevonden, en uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. »

- Artikel 3 van het EVRM

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. »

- Het zorgvuldigheidsbeginsel

B. TOEPASSING OP DE ASIELPROCEDURE VAN VERZOEKER

Verzoeker zal niet ontkennen dat er inderdaad enkele tegenstrijdigheden zijn geslopen in zijn asielrelaas, in die zin dat de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn eerste gehoor voor wat bepaalde details betreffen afwijken van de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn tweede gehoor.

Als je een psychologisch probleem hebt, zoals verzoeker, dan is het niet gemakkelijk om een coherent asielrelaas te vertellen.

UNHCR vaardigde diverse aanbevelingen uit over de bewijslast in het asielrelaas (Handboek UNHCR deel II, punt C.1):

"C. Cas dans lesquels l'établissement des faits soulève des problèmes particuliers

1) Personnes atteintes de troubles mentaux

206. On a vu que, pour déterminer la qualité de réfugié, il faut établir la réalité de cet élément subjectif qu'est la crainte et de l'élément objectif du bien-fondé de cette crainte.

207. Il arrive fréquemment que l'examineur se trouve en présence d'un demandeur atteint de troubles mentaux ou affectifs qui font obstacle à un examen normal de son cas. Comme une personne atteinte de troubles mentaux peut néanmoins être un réfugié, sa demande ne saurait donc être écartée, mais elle appellera des techniques d'examen différentes.

208. Dans les cas de ce genre, l'examineur doit obtenir, dans la mesure du possible, l'avis spécialisé d'un médecin. Le rapport médical doit renseigner sur la nature et le degré de la maladie mentale et porter une appréciation sur le point de savoir si l'intéressé est normalement apte à présenter son cas [voir, ci-dessus, le paragraphe 205 a)]. La méthode qui sera appliquée par l'examineur pour la suite de l'examen dépendra des conclusions du rapport médical.

209. Cette méthode doit être adaptée à la gravité de l'affection dont souffre le demandeur et il n'est pas possible de formuler des règles strictes. Il convient aussi de prendre en considération la nature et le degré de la «crainte» du demandeur, car on constate souvent un certain dérangement de l'esprit chez les personnes qui ont été exposées à de graves persécutions. S'il apparaît que la crainte manifestée par le demandeur n'est vraisemblablement pas fondée sur l'expérience vécue ou que cette crainte serait exagérée, il faudra peut-être, pour parvenir à une décision, attacher plus d'importance aux circonstances objectives qu'aux déclarations du demandeur.

210. De toute façon, il faudra alléger le fardeau de la preuve qui pèse normalement sur le demandeur et s'adresser à d'autres sources pour obtenir les renseignements que celui-ci ne saurait fournir - par exemple à des amis, des parents et d'autres personnes qui le connaissent bien, ou à son tuteur si on lui en a désigné un. On pourra aussi être amené à tirer certaines conclusions de la situation de l'entourage. Si, par exemple, le demandeur appartient à un groupe de réfugiés et se trouve en leur compagnie, il y a lieu de présumer qu'il partage leur sort et que sa position peut être assimilée à la leur.

211. C'est dire qu'en examinant sa demande l'élément subjectif de «crainte» risque d'être un élément d'appréciation moins sûr et l'on ne pourra sans doute pas y attacher l'importance qui lui est normalement attribuée; il faudra peut-être donner plus d'importance à la situation objective.

212. Il ressort des considérations qui précèdent que la détermination de la qualité de réfugié d'une personne atteinte de troubles mentaux exige, en règle générale, des recherches plus approfondies que dans un cas «normal» et, en particulier, un examen minutieux de son passé et de ses antécédents, pour lequel on aura recours à toutes les sources extérieures de renseignements disponibles."

De beoordeling van het dossier van verzoeker vereiste met andere woorden een bijzondere aanpak.

Verweerster heeft daarentegen het dossier van verzoeker behandeld op dezelfde manier dan dat zij alle andere asielaanvragen behandeld, hetgeen blijk geeft van een gebrek aan zorgvuldigheid.

V. WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

In geval van terugkeer naar IRAK zou verzoeker minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b), van de wet van 15 december 1980 lopen.

Eind november 2016 hebben de inwoners van 60 dorpen hun woningen moeten verlaten omwille van Turkse aanvallen :

« Dohuk (IRAKiNews.com) Media official of Dyrlook (Dêraluk) area, Mahmoud Naheli, announced on Tuesday, that the residents of 60 villages, in northern Dohuk, migrated from their areas in the previous period due to the armed clashes between the Kurdistan Workers Party's (PKK) militants and Turkish forces, and pointed out that the displacement of residents negatively affected economy and agriculture in the area.

Naheli said in a press statement, "Residents of 60 border villages in Dyrlook area in al-Emadiyah district, in northern Dohuk in the previous period, due to the armed clashes between the Kurdistan Workers Party's (PKK) militants and Turkish forces."

"The residents of these villages are suffering difficult humanitarian situation, and their displacement negatively affected economic and agricultural situation in the area," Naheli added. According to informed sources in Dohuk Province, residents of 600 border villages could not return to their villages due to repeated Turkish attacks, in addition to suffering difficult humanitarian and economic situation away from their areas. »

Verweerster kan dan ook niet redelijk voorhouden dat de situatie in de provincie veilig zou zijn.

Daarbij komt dat situatie in IRAK gespannen is en zeer snel kan veranderen.

Verzoeker verwijst in dit kader naar de artikelen die hij reeds neerlegde, alsook de verslagen die hij aan onderhavig verzoekschrift voegt.

Het leven van verzoeker is er in gevaar. Bijgevolg moet hem ten minste de subsidiaire beschermings-status worden toegekend."

3. Ondanks het feit dat verzoeker beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen om beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hetzij dus tot minstens 16 november 2017, ging verweerster reeds op 23 oktober 2017 over tot de aflevering van de bestreden beslissing.

4. Momenteel is het beroep dat verzoeker indiende tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog steeds hangende.

Er is met andere woorden nog geen definitieve beslissing over de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker, zodat allerminst vaststaat dat bij een terugkeer naar IRAK verzoeker niet zal worden blootgesteld aan foltering en vernederende behandelingen.

C. Schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen

Verder schendt verweerster artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, meer bepaald het verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") dat het volgende voorziet:

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. "

2.2. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beklaagt verzoeker zich erover dat de bestreden beslissing werd getroffen terwijl de beroepstermijn nog liep voor wat betreft de in punt 1.1. bedoelde beslissing. Verzoeker is van oordeel dat daardoor allerminst vaststaat dat hij bij een terugkeer naar Irak niet zal worden blootgesteld aan foltering en vernederende behandelingen.

2.3. Uit punt 1.4. blijkt dat de Raad ondertussen het beroep heeft behandeld dat verzoeker had ingediend tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing en dat hij in extenso weergeeft in zijn verzoekschrift. Hierop werd gewezen ter terechtzitting. Vermits de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status niet werden toegekend door de Raad, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.4. De Raad verwijst nog naar het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), alwaar

uitdrukkelijk werd gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden genomen van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – ten aanzien van een onderdaan van een derde land die op illegale wijze in het Rijk verblijft, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg lijkt artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te bieden.

2.5. De Raad wijst er ook nog op dat het onderzoek van de asielaanvraag een onderzoek inhield naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade of een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35 en UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad hebben geoordeeld dat dit niet het geval is.

2.6. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbesluit is maar een terugkeerbesluit is in de zin van artikel 3. 4 van de Terugkeerrichtlijn. In deze bepaling wordt een terugkeerbesluit gedefinieerd als volgt: *“de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”*. De Raad herinnert eraan dat in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, hij ertoe gehouden is om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, dit is richtlijnconform, uit te leggen.

2.7. Er is dus geen sprake van een uitzetting of terugleiding van verzoeker waarvan het geschonden geachte artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet gewag maakt. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.8. Aangezien zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd en verzoeker tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing een beroep heeft kunnen instellen met van rechtswege schorsende werking, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA